

Thái Thú Lê Thanh Hải Và David Dương: Hai Kẻ Giết Dân Sài Gòn Bằng “Rác”

Ngày 23 tháng 2 năm 2011

H,

Tin được Thông tin viên Ngọc Lan của đài RFA phát đi ngày 22.2.2011 cho biết: “Việt Nam hiện là một địa chỉ mà người Mỹ gốc Việt nhắm đến ngày một nhiều, không đơn thuần là một chốn để quay về, mà còn là một nơi để gầy dựng sự nghiệp”. Trường hợp điển hình được Ngọc Lan dẫn chứng là Nguyễn Xuân Trinh, một luật sư kiêm doanh nhân trở về Việt Nam. Ông này kể:

“Thay vì đầu tư bên đây thì mình đầu tư bên kia. Thành công dù nhỏ cũng tạo được việc làm cho một số người. Còn thành công lớn thì tạo thêm được việc làm cho nhiều người và tôi thấy đó là điều nên làm cho nên tôi quyết định mạo hiểm... Tôi luôn nghĩ là cuộc sống bên này chỉ gói gọn trong phạm vi gia đình. Mình ít có cơ hội mang lại điều gì đó thật thiết thực cho mọi người, bởi mọi thứ hình như đã bão hòa. Trong khi trở về bên kia thì những thứ mình làm trở nên có ý nghĩa hơn”.

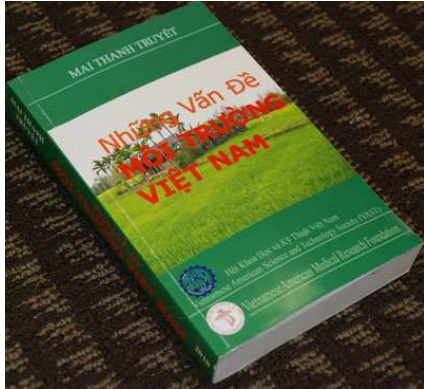
Khi được Ngọc Lan hỏi: “Sống và làm việc tại Việt Nam có gì khác với ở Mỹ?” thì Nguyễn Xuân Trinh trả lời: “Ở Mỹ, không dễ để có thể làm chủ một khu apartment nhưng tại Việt Nam, mua đất, cất một khu nhà ở cho công nhân thuê làm chỗ trọ khá đơn giản và dễ dàng.” [Người viết xin được chú thích: thăm cảnh “dân oan” và “lâu đài đồ” của các tỷ phú đồ hầu hết xuất phát từ việc “mua đất” này. Có rất nhiều kẻ “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”].

Nhưng, theo lời Ngọc Lan, “Trinh lại chính là một trong những người thất bại nặng nề khi đầu tư vào Việt Nam. Anh đã phải bán gần như toàn bộ cổ phần mà anh từng sở hữu trong một doanh nghiệp tại Việt Nam”. Trinh chia sẻ kinh nghiệm:

“Khi đầu tư lớn, phải tính đến chi phí cho chính quyền. Đó là một khoản tốn kém mà người đầu tư vào Việt Nam rất khó tính chi tiết bởi nó không rạch ròi theo kiểu cộng trừ cho đâu ra đó. Đầu tư cho kinh doanh tại Mỹ cũng tốn kém nhưng theo kiểu khác. Khi xin phép, có thể tính được chi phí cho luật sư, tiền thuế là bao nhiêu nhưng ở Việt Nam, có rất nhiều thứ ‘ẩn hình’, không nghe ai nói và nếu không có ai quen biết chỉ dẫn thì không thể nào có đủ giấy tờ cần thiết cho công việc làm ăn.”

Điều này khiến người viết nhớ lại trường hợp của David Dương, kẻ “hót rác” nổi tiếng đã về Việt Nam cấu kết với cấp lãnh đạo tham nhũng của Sài Gòn để làm giàu từ tiền thuế của dân và gây thành đại họa môi sinh vô cùng trầm trọng, không chỉ cho dân Sài Gòn mà còn cho nguồn nước rỉ chảy ra sông rạch, thấm vào lòng đất, bốc lên không trung... gây hại sức khỏe nhiều thế hệ sinh sống tại địa phương và lan rộng ra các nơi bị ảnh hưởng.

Nó cũng khiến người viết nhớ lại buổi ra mắt tác phẩm “*Những Vấn Đề Môi Trường Việt Nam*” của Tiến sĩ Mai Thanh Truyét, ở Hội trường báo Người Việt, đường Moran, Westminster, California, ngày 19.2.2011, mà những bài tường thuật trên báo chí và các cơ quan truyền thông trước và sau đó đều ghi rõ tầm quan trọng của vấn đề môi trường Việt Nam, mà sự nguy hiểm chẳng những gây nguy hại cho dân tộc Việt Nam trong hơn 20 năm qua, sau khi Cộng sản Bắc Việt hoàn tất cuộc xâm lăng Miền Nam Việt Nam hơn 35 năm trước, vì sự sử dụng hóa chất bừa bãi trong nông nghiệp, trong các nhà máy sản xuất, đặc biệt trong thực phẩm tiêu dùng; mà chúng còn đang tiếp tục gây nguy hại cho sức khỏe của người dân trong hiện tại, và trong nhiều thế hệ tiếp nối, nếu Cộng sản Việt Nam vẫn tiếp tục cai trị Việt Nam như chúng đã và đang cai trị bằng độc đảng độc tài.

Hôm đó, ông Phạm Phú Minh, khi giới thiệu tác phẩm đã nói:

“Đất nước Việt Nam của chúng ta từ khi mở cửa đón nhận đầu tư của ngoại quốc từ hơn 20 năm nay cũng đang trải qua thách thức rất nặng nề về môi trường. Và lần đầu tiên, một nhà khoa học Việt Nam, Tiến sĩ Mai Thanh Truyét, đã bỏ công sức thu thập tài liệu, nghiên cứu kỹ để cho ra đời một cuốn sách về một vấn đề sống còn của nước ta hiện nay, đó là vấn đề môi trường bị ô nhiễm. Với 480 trang sách, qua 25

chương trình bày nhiều chủ đề khác nhau, chúng ta có thể đúc kết nguy cơ ô nhiễm môi trường Việt Nam trong mấy dạng chính: đó là ô nhiễm nguồn nước, ô nhiễm mặt đất và ô nhiễm không khí... ”...

Theo tường thuật của báo Người Việt, trong dịp này, cô Yvonne [xem hình quang cảnh hội trường và Yvonne (trái) đang đọc sơ cuốn sách “*Những Vấn Đề Môi trường VN*” sau khi mua lúc vào cửa], một trong số ít ỏi phụ nữ có mặt cho phóng viên Người Việt biết:

“Dù sống ở hải ngoại vấn đề môi trường đã được bảo vệ, nhưng là người Việt khi nhìn về trong nước thấy môi trường sống của dân mình bị độc hại, không khỏi không lo lắng vì đó là bà con thân nhân, rồi con cháu mình mai này. Tiến Sĩ Truyét là một người xung phong lên tiếng về sự nguy cấp này để mong cấp báo cho đồng bào mình ở trong và ngoài nước, đồng thời đòi hỏi nhà cầm quyền phải có trách nhiệm.”

Được mời phát biểu trong buổi ra mắt sách, người viết đã nhắc lại sách “*Câu Chuyện Da Cam / Dioxin*” được Mai Thanh Truyét cho xuất bản vài năm trước [2008] đã cho thấy Cộng sản Việt Nam đã đưa chúng vào **thời đại “đồ đếu”** khi lợi dụng hóa chất Da cam / Dioxin được Mỹ rải xuống làm lá rụng ở các khu rừng đang che khuất bộ đội Việt cộng, trên đường chúng tiến hành cuộc xâm lăng Miền Nam Việt Nam, để làm tiền Mỹ, để thừa Mỹ trước tòa án, bị tòa bác đơn, liền đem các con người bất hạnh bị tàn tật đi triển lãm khắp nơi để đánh động tình thương của con người, để tiếp tục làm tiền Mỹ, để ăn xin, như những mẹ mìn bắt trẻ con bẻ gãy tay chun cho thành tàn tật để đưa đi ăn mày trên đường phố, tệt hại hơn những kẻ vô cảm, vô nhân đạo; trong khi dị tật của con người không phải đợi đến lúc có Da cam / Dioxin mới có, không phải chỉ có ở các vùng bị Mỹ rải chất Da cam / Dioxin. Nó có từ trước và nó cũng có ở khắp nơi trên thế giới.

Mặt khác, cũng là điều trầm trọng hơn hết, là sự ô nhiễm môi sinh ở Việt Nam không phải do chất Da cam / Dioxin từ chiến dịch Ranch Hand phun xịt từ năm 1961-1971 trên một diện tích khoảng 25.000km², mà nó có từ việc sử dụng bừa bãi phân bón, sử dụng hóa chất diệt trừ sâu rầy bừa bãi trên lãnh vực nông nghiệp, hóa chất độc hại trong thực phẩm tiêu dùng hằng ngày trong mọi gia đình; từ việc xả nước thải vô trách nhiệm từ các hãng xưởng; từ việc để khói độc tràn lan trên không trung...

Cũng được biết, trước ngày ra mắt sách, báo Việt Weekly [VW] đã có bài phỏng vấn Tiến sĩ Mai Thanh Truyết [xem hình] do ký giả Đoàn Trọng thực hiện. Trả lời câu hỏi: “Tại Saigon, một công ty đang phụ trách phân xử lý và chế biến rác do một doanh nhân người Mỹ gốc Việt làm chủ, ông David Dương, còn đảm nhiệm chức chủ tịch Hiệp Hội Doanh Gia gốc Việt gọi tắt là VABA. Tiến sĩ có khi nào theo dõi công việc làm của công ty do ông David Dương phụ trách tại Việt Nam không?” Tiến sĩ Mai

Thanh Truyết nói:

“Trong quá khứ, tôi đã đọc dự án của ông David Dương về rác tại Saigon vào năm 2005. Tôi cũng có nhiều bài viết về vấn đề này. Đặc biệt trong sách “Những Vấn Đề Môi Trường Việt Nam,” tôi đã cố dành nguyên một chương (Chương 11), để trình bày về Công ty Liên hợp Đa Phước do ông David Dương làm tổng công trình sư...”

Đến khi được hỏi: “Dân chúng Saigon hưởng được những gì tích cực hay gánh chịu những tiêu cực từ Công ty Đa Phước?” thì Tiến sĩ Mai Thanh Truyết trả lời:

*“Theo như dự án này, vào tháng 10 năm 2007, công ty Đa Phước phải hoàn toàn khánh thành những dự án này, dĩ nhiên trong suốt thời gian xây dựng công ty được trưng dụng đất đai, nhà đất bà con nông dân trong khu vực Bình Chánh. Diện tích này lên đến 20 mẫu đất, tương đương với 44 acres tại Mỹ. Ngay ngày khai trương, nếu chúng tôi nhớ không lầm xảy ra vào tháng 11 năm 2007, chủ tịch Lê Thanh Hải đã tuyên bố, **từ đây thành phố chúng ta sẽ không còn giải quyết các vấn đề về rác nữa.** Nhưng sự thật lời nói này **hoàn toàn láo khoét** không phù hợp với thực tế. Chính năm 2009, một ủy ban thuộc sở nghiên cứu môi trường và ủy ban nhân dân thành phố đã đặt vấn đề cùng ông David Dương, trong đó nêu lên gần 20 các hạng mục các công trình ông David Dương không thực hiện. Các bãi rác trong Khu liên hợp Đa Phước chỉ có một bãi rác duy nhất, có một lớp nylon HDPE được dùng để chứa rác, và bãi rác lộ thiên không có vấn đề xử lý nước rỉ nên nước đã rỉ ra đồng, do đó xảy ra sự kiện xe rác bị dân chúng chặn nhiều lần khi làm việc. **Các kênh rạch kề cận hoàn toàn bị hủy diệt.** Chúng tôi có video dẫn chứng từ phòng họp thành phố Saigon do người bạn từ Saigon mang qua, sẽ phổ biến khi có dịp...” [Người trích in đậm và gạch dưới].*

Cuộc phỏng vấn của Việt Weekly khiến người viết đọc lại sách “Những Vấn Đề Môi Trường Việt Nam” để thấy rõ hơn tầm nguy hại của vấn nạn môi sinh ở thành phố Sài Gòn, một nơi được coi như điển hình cho toàn cõi Việt Nam, do các cấp trách nhiệm lãnh đạo nhà nước tham những cấu kết với các nhà thầu trục lợi gây ra.

Ở trang 106-107, sách đã dẫn, tác giả ghi rõ:

“Bãi rác Đông Thạnh (Hóc Môn) đã được sử dụng để làm bãi rác chính cho hầu hết dân chúng sống trong nội thành Sài Gòn và vùng phụ cận... Hiện tại bãi rác có diện tích 32 hecta với

hệ thống tường bao bọc chung quanh hàng cây số. Bên trong rác được tích tụ từ gần 20 năm qua cao hơn 10 mét và cao hơn tường chắn hơn 3 lần. Ở các góc của bãi rác, do còn khoảng trống, nên nước thải từ bãi rác tiết ra bị các tường chắn bao lại nên hình thành nhiều hồ nước thải rộng từ 300-400m² và sâu 4-5m. Các hồ nước trên nằm trên cao so với địa hình chung quanh, thậm chí còn cao hơn nóc nhà của các hộ dân sống quanh vùng. Nước trong hồ có màu đen, đặc quánh, và tỏa ra nhiều mùi nồng nặc do các khí chứa lưu huỳnh bốc lên... Nước mưa đổ trên bãi rác, vì không có ống thoát để dẫn nước ra ngoài phạm vi bãi rác, nên ngày càng làm tăng thêm thể tích nước thải của bãi rác. Do đó các vũng nước mưa còn đọng lại trên các đồi đất luôn sôi sùng sục do các bọt khí methane bốc lên từ nguồn rác bên dưới. Ở những phần đồi khô còn lại, nhiều đám khói bốc lên do rác bị cháy ngầm...

Ngày 2/6 và nhất là ngày 17/7/2000, một khoảng tường chắn dài độ 8m bị vỡ ra... gây thiệt hại hoàn toàn 14 hecta hoa màu, lúa, sen, cây ăn trái, ao nuôi cá của 45 hộ dân. Mười bốn nhà bị trôi. Ngoài những thiệt hại kể trên, còn có nước rò rỉ hàng ngày ở khắp nơi chung quanh bờ chắn, khiến hơn 50 hecta hoa màu, cây ăn trái của gần 200 hộ dân địa phương trở thành cánh đồng chết...”

Chính phóng viên Đinh Thu của báo Thanh Niên đã không ngần ngại ghi: “Dòng nước thải của 2 lần vỡ tường chắn trên, đổ ra sông Rạch Tra rồi chảy về sông Sài Gòn gây ô nhiễm môi trường. Con ‘lũ’ nước thải vừa qua đã cho thấy mức độ độc hại của nó: cá ở sông Rạch Tra bị chết nổi lên mặt nước, và lúa bị chết hàng loạt. Như vậy sông Sài Gòn cứ hứng chịu những cơn lũ như thế này thì chẳng bao lâu nó sẽ ô nhiễm nặng nề, ảnh hưởng lớn đến nhiều mặt đối với chúng ta: nước ô nhiễm sẽ lan ra đồng ruộng, ngấm đến các lớp nước ngầm thâm nhập vào nước sinh hoạt của cư dân thành phố... Phải làm gì để ngăn chặn hiểm họa từ những hồ nước đen ở bãi rác Đông Thạnh”. [trang 107-108, sđd].

Thêm nữa, sách “Những Vấn Đề Môi Trường Việt Nam” cũng viết thêm: “Thêm nữa, bãi rác Đông Thạnh, ngoài các phế thải của cư dân, còn chứa phế thải bệnh viện trong thành phố, do đó lượng vi khuẩn của đủ loại gây mầm bệnh vẫn còn tự do... đi vào nguồn nước, lòng đất và bầu khí quyển... Để rồi sau cùng có thể dễ dàng xâm nhập vào cơ thể dân chúng trong vùng, nhất là những người nghèo khổ bản cùng nhất của xã hội đang sống chung quanh bãi rác và lấy bãi rác làm nguồn thu hoạch chính của gia đình.”

Xin rời bãi rác Đông Thạnh để bước sang “Khu liên hợp Đa Phước” do “nhà thầu” rác tên David Dương, ở Oakland, Tiểu bang California, Hoa Kỳ, chủ mưu [khi Phó Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã trở thành Thủ tướng], tình trạng môi trường vẫn tệ hại, nhưng lại được tô hồng bằng trò “đểu” của nhà thầu rác David Dương câu kết với Lê Thanh Hải, Chủ tịch Ủy ban Nhân dân thành phố HCM [nay đã là Ủy viên Bộ Chính trị CSVN], dàn dựng.

Sách “Những Vấn Đề Môi Trường Việt Nam” của Tiến sĩ Mai Thanh Truyết viết:

“Ngày 28.10.2007 ông Lê Thanh Hải [xem hình], Chủ tịch UBND Sài Gòn đã đi khảo sát, dưới sự hướng dẫn của ông David Dương, chủ công trình Khu liên hợp Đa Phước, Bình Chánh. Sau khi được biết khu xử lý rác sẽ tiếp nhận rác bắt đầu vào ngày 1.11.2007, ông Hải có nhận xét sau: ‘Thành phố đã có thể chủ động trong công tác thu gom, xử lý một cách hợp vệ sinh..’. Trên nguyên tắc, theo văn bản của dự án, Công ty Liên hợp Đa Phước sẽ được khánh thành vào tháng 3.2007 gồm một bãi rác có lớp lót HDPE, có khả năng thu nhận 3.100 tấn rác/ngày, một nhà máy xử lý, một nhà máy sàng lọc để tách rời tác hữu cơ và các phần tử khác của rác có thể tái chế (recycling), và một nhà máy làm phân compost để sản xuất phân hữu cơ xuất cảng... [trang 122-123]... Cho đến thời điểm này, nhà máy xử lý nước rỉ vẫn chưa

được hoàn thành. Và tình trạng nước rỉ chảy đổ tràn lan làm hôi thúi cả một vùng và cư dân sống chung quanh bãi rác tiếp tục kêu gào sau ngày khai trương vào năm 2007, cho đến nỗi ông Nguyễn Văn Đồng, Ủy ban Kinh tế & Ngân sách của thành phố Sài Gòn, phải thốt lên trong một buổi điều trần là: ‘Chúng tôi không thể chấp nhận tình trạng cư dân sống chung quanh bãi rác phải gọi Công ty Đa Phước (Great Fortune) thành ra Vô Phước (misfortune).’ [trang 125].

Trong khi đó, báo Dân Trí của Cộng sản Việt Nam, ngày 14.4.2010, có đăng bài viết của Vũ Anh Tuấn nói rằng:

“Ngày 30/4/2004, ông David Duong [xem hình] đã chính thức bắt đầu thực hiện dự án xây dựng Khu Liên hợp xử lý chất thải rắn tại TP. Hồ Chí Minh, bao gồm một nhà máy hiện đại chuyên phân loại, thu gom nguyên liệu tái chế và tái sử dụng rác thải; một nhà máy chế biến phân compost từ rác hữu cơ; một bãi chôn lấp rác an toàn, hợp vệ sinh. Đầu tư 90 triệu USD vào nơi ông đã sinh ra và trưởng thành, David Duong mong muốn đem những kiến thức và công nghệ tiên tiến về giúp quê hương, góp phần giải quyết tốt vấn đề môi trường trong tiến trình công nghiệp hóa, hiện đại hoá đất nước. Đây là dự án xử lý môi trường được xem là hiện đại nhất Việt Nam, và có hiệu quả cao trong việc xử lý rác tại TP. Hồ Chí Minh. Với việc xây dựng thành công khu liên hợp xử lý chất thải rắn Đa Phước tại huyện Bình Chánh, TP. Hồ Chí Minh với công suất 3.000 tấn rác mỗi ngày, “Vua rác” David Duong đã góp phần quan trọng vào việc gìn giữ môi trường tại đô thị lớn nhất Việt Nam này”. [Xin chú thích: Thực tế tại Sài Gòn hiện tại [đầu năm 2011] và những điều được ghi rõ trong sách “*Những Vấn Đề Môi Trường Việt Nam*” của Tiến sĩ Mai Thanh Truyết đều chứng minh bài báo ca tụng David Duong là một bài viết “láo”].

Mới đây, tại hải ngoại, David Duong đã được một đài truyền hình ở Nam California phỏng vấn và đương sự đã khoe khoang thành tích, đã nói như thể đương sự là người ơn của dân Sài Gòn, trên lãnh vực “rác”, trong khi chuyện “hốt rác” ở Sài Gòn là cơ hội cho đương sự làm giàu, từ tiền thuế của dân, từ số ngân khoản nhiều triệu đô la Mỹ của thành phố [lên tới 200 triệu USD?], từ tiền ăn chia với các cấp lãnh đạo tham nhũng đang cai trị Sài Gòn, để **hại dân**, chỉ kể riêng trên lãnh vực nước rỉ từ rác; bất kể “*Công ty Đa Phước (Great Fortune) có thành ra Vô Phước (misfortune)*” như ông Nguyễn Văn Đồng của Ủy ban Kinh tế & Ngân sách thành phố Sài Gòn mĩa mai; bất kể việc làm của đương sự đã và đang gây thành **đại họa môi sinh** vô cùng trầm trọng cho dân Sài Gòn, chưa biết đến bao giờ mới thoát nạn, như Tiến sĩ Mai Thanh Truyết đã trình bày cặn kẽ trong tác phẩm “*Những Vấn Đề Môi Trường Việt Nam*”, đã khiến kẻ được coi như người ơn làm sạch thành phố Saigon thành ác quỷ gây hại môi sinh, thành **kẻ sát nhân âm thầm** theo thời gian với vô số bệnh tật hiểm nghèo không ai có thể đo lường hết được.

Về Việt Nam để làm ăn để rồi “*bỏ của chạy lấy người*” như Nguyễn Xuân Trinh và về Việt Nam để “*làm giàu*”, để hại dân hại nước như David Duong! Hai kẻ ở hai trường hợp khác nhau đó đã làm sáng mắt người hải ngoại và đồng bào bất hạnh ở quốc nội chưa? Hỏi cũng là một cách trả lời rồi vậy!

Hẹn con thư sau,
Giáo Già